

Buitenland.

Engeland. Algemeene vergadering der Vrije Schotsche Kerk.

Den 26sten Mei zal in de jaarboeken van de geschiedenis van Schotland's Vrije Kerk met een zwarte kool geteekend zijn.

In de eerste plaats is toen door de algemeene vergadering een *declaratory act* aangenomen, die dienst moet doen als verklarend aanhangsel voor de geloofsbelijdenis, doch die niet anders doet dan die belijdenis ontsenuwen. In die acte staat uitgedrukt:

1. Dat zij, die ten doode voorveroordeeld (verworpen) zijn, daartoe gepredetermineerd zijn met het oog op hunne eigene zonde (foreordination to death not irrespective of their own sin).

2. Dat niemand kan ontkennen, dat het mogelijk is, dat kinderen, die vroeg komen tot sterven en heidenen, die het Evangelie niet hebben gehoord, zalig worden.

3. Dat de natuurlijke mensch overblijfselen van het beeld van God bezit, en hoewel niet in staat om tot God weder te keeren, zonder de hulp van den H. Geest hij toch een zekere kennis van God en van zijn plicht heeft, waardoor hij in staat is om handelingen te verrichten, die in zich zelve prijselijk en goed zijn.

4. Dat de kerk aan hare dienaren het recht verleent, om van mening te verschillen in punten, die het wezen van het Gereformeerde geloof niet raken; evenwel met dit beding, dat de kerk het recht heeft in bepaalde gevallen uit te maken, wat niet of al Gereformeerd is.

Na een warm debat, waarbij vooral de predikant Macaskill tegen deze *declaratory act* getuigde, behielden de voorstanders van de nieuwe kritiek de overhand. De act werd aangenomen met 346 tegen 195 stemmen.

Hoe interessant dit debat, dat vier uren duurde, ook geweest is, nog meer belang boezemen ons de verhandelingen in, die over de quaestie van gezag der Schrift gehouden werden. Wederom trad de predikant Macaskill in het strijdperk. Hij was van oordeel, dat de mening, die meningen in zake der Schrift koestert, leiden moet tot ondermijning van het gezag der Heilige Schrift. Hij stelde daarom voor, dat de algemeene vergadering een herderlijk schrijven over die zaak aan de kerken zou richten. Vooral richte Macaskill zijnen aanval tegen den hoogleraar Marcus Dods, die geleerd heeft, dat men langs tweeërlei wegen komen kan tot het inzicht, dat de Heilige Schrift geïnspireerd is. Als men een boek leest, zoo stelt genoemde hoogleraar, beoordeelt men het en ziet men of er al dan niet genie uit spreekt. Zoo kan men er ook toe komen, dat men, den Bijbel lezende, hem erkent, als te zijn geïnspireerd. In de tweede plaats kan men er toe komen, den Bijbel, als geïnspireerd te erkennen, omdat men in Christus geloof heeft.

Het geloof in Christus hangt niet af van het geloof aan den Bijbel, maar omgekeerd: het geloof in den Bijbel hangt van het geloof in Christus af. Macaskill vroeg daarop, of dit de belijdenis was van de Vrije Kerk, of deze ooit geleerd heeft, dat de mensch den Bijbel moet beoordeelen; integendeel meent hij, dat, indien de mensch in den Bijbel Gods Woord ziet, dit is, niet omdat hij den Bijbel oordeelt; maar integendeel, omdat hij door den Bijbel geoordeeld wordt. De Schrift-beschouwing van den heer Dods, zoo voegde hij er aan toe, behoort bij de rationalisten thuis. De rede van Macaskill werd daarop geïnterrompeerd door een onderling, die van de estrade met groote heftigheid riep: »Gij spreekt van een herderlijk brief en gij doet niet anders dan personen aanvallen. Gij hebt het recht niet, zoo voegt hij hem toe, »een professor aan te vallen».

Toen Macaskill zijne rede kon vervolgen, vroegde hij: »Wat heeft de heer Dods van den Canon